

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o **maloletú P. Š.**, narodenú X. a **maloletú S. Š.**, narodenú X., bytom ako ich matka, deti rodičov matky **Ing. D. Š.**, bývajúcej v B., zastúpenej Mgr. Ivetou Vajdovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Námestie M. Benku 12, a otca **Ing. P. Š.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. Dušanom Dudášom, advokátom so sídlom v Bratislave, Vyšehradská 14, o **zvýšenie výživného**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II, pod sp.zn. 27 P 50/2011, o dovolaní otca proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 4. novembra 2011 sp.zn. 11 CoP 341/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie otca **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením z 13. júla 2011, č.k. 27 P 50/2011-23 v spojení s opravným uznesením z 30. augusta 2011, č.k. 27 P 50/2011-33 ustanovil Úrad práce sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, Vazovova 7/A, za opatrovníka pre maloleté deti Š.: P., nar. X. a S., nar. X. na zastupovanie v konaní o návrhu matky o zvýšenie výživného.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo 4. novembra 2011 sp.zn. 11 CoP 341/2011 na odvolanie otca uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Po preskúmaní napadnutého uznesenia podľa § 212 ods. 2 písm. a/ O.s.p., dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne. Uviedol, že Zákon o rodine v právnych vzťahoch medzi rodičmi a ich maloletými deťmi obsahuje špeciálnu právnu úpravu pre prípad kolízie záujmov. Keďže

v danej veci nemôže žiaden z rodičov ako zákonný zástupca zastúpiť svoje maloleté deti, súd prvého stupňa im správne v zmysle § 31 ods. 2 Zákona o rodine ustanovil za opatrovníka Úrad práce sociálnych vecí a rodiny v Bratislave. Poukázal na to, že subjektom práv a povinností vyplývajúcich z funkcie kolízneho opatrovníka je vždy Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny. Nemohol preto ustanoviť za opatrovníka konkrétneho zamestnanca úradu, tak ako sa toho dožadoval otec maloletých detí. K ďalším námietkam otca neprihliadol z dôvodu, že sa týkajú postupu súdu, ktoré budú predmetom skúmania a dokazovania vo veci samej.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal včas dovolanie otec maloletých detí. Navrhol rozhodnutia krajského i okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. K prípustnosti dovolania uviedol, že konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté vadou podľa § 237 písm. b/, c/ a d/ O.s.p. Dovolanie odôvodnil i tým, že konanie na oboch súdoch je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci.

Matka maloletých detí, ani kolízny opatrovník sa k dovolaniu otca nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, druhá veta O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci dovolanie otca (ďalej len „dovolatel“) smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 239 O.s.p.

Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/

O.s.p.) na zaujatie stanoviska, pričom dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), alebo ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Dovolateľ napadol uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, nejde ale o potvrdzujúce uznesenie uvedené v ustanovení § 239 ods. 2 O.s.p. Preto jeho dovolanie v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným).

Dovolací súd nezistil existenciu žiadneho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až g/ § 237 O.s.p., a to ani tých dôvodov prípustnosti, ktoré dovolateľ výslovne namietal. Dovolanie v tejto veci preto podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

Námietky dovolateľa, ktorými vytyka súdu existenciu tzv. inej vady a omyl pri aplikácii práva, treba považovať za dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., ktoré však sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, resp. že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom

právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

So zreteľom na vyššie uvedené dôvody možno uzavrieť, že dovolanie dovolateľa smerovalo proti uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 239 O.s.p. prípustné nie je. Keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

O trovách dovolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 224 ods. 1 a § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p., lebo ide o konanie o výživnom pre maloleté deti, ktoré sa mohlo začať i bez návrhu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. augusta 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová